

سَروِ خَمیده

سَروِ خَمیده، زخمی مَظلومِهی سختی کَشیده
عُمَرِ تو کم شُد، از حالا باید بِهت بگم شهیده
صِدات عَوَض شُد

بَس که گریه گردی ای نَفَس بُریده

کاشکی لبخندِ تو بَرگَرده به خونه
کاشکی از دَسِتِ نَیفته دیگه شونه

کاش به موی زینَتِ گرِه نَیفته
آینِه ت از لبِ پَنجرِه نَیفته

کاشکی هیچ کُسی داغِ عزیز نَبینه
دختری مادرشو مریض نَبینه

(زهرای من، زهرای من

شِگستی ای دنیای من) ۳

قَلبِ جواب گرد، اینا مَرِدِ خونه رو خونه خراب گرد
دَرَدات زیادن، این همه گریه فقط تَنِت رو آب گرد
بِشگنه دستی، که توی کوچه زن زَدَن رو باب گرد

روزی که هر چی زَدَن پیشِ چِشام بود

روزِ هم دِستی اون دوتا غُلام بود

روزی که مُغیره با قُنُذ شَرِیک شُد

روزی که علی جِلو همه کوچیک شُد

اون دوشنبه موقعِ زهرا زَدَن بود

روزِ مرگِ اوّلِ اَبَا الحَسَن بود

(زهرای من، زهرای من

شِگستی ای دنیای من) ۳

(خانومِ خونه

راه بیا باز با علی، شونه به شونه) ۲

تِشنه نَمونی

پا به پای تو حسینِ تِشنه می مونه

از دَسِتِ اُفتاد

کاسه‌ی آب داره روضه می خونه

زینَتِ خسته شُد از گَفَنِ شِمُردن

میگه چهارمی رو پس به کی سِپُردن

چاره‌ای به جُز راضی شُدَن نداره

با خودش میگه حسین گَفَنِ نداره

شایدَم گَفَن به کربلا سِپُردن

چاره‌ی کارو به بوریا سِپُردن

(عَطشانِ من، عَطشانِ من

به کربلا عُریانِ من) ۷
